

סמל לרר אוריאל ("אורי")
2147980

בן אסתר ומשה

נולד ב- חי תשרי תשי"ד 17.9.1953
התגייס לצה"ל במחצית נובמבר 1971
שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)
נפל ב- כ"ו תשרי תשל"ד 22.10.1973
בקרב על החרמון.

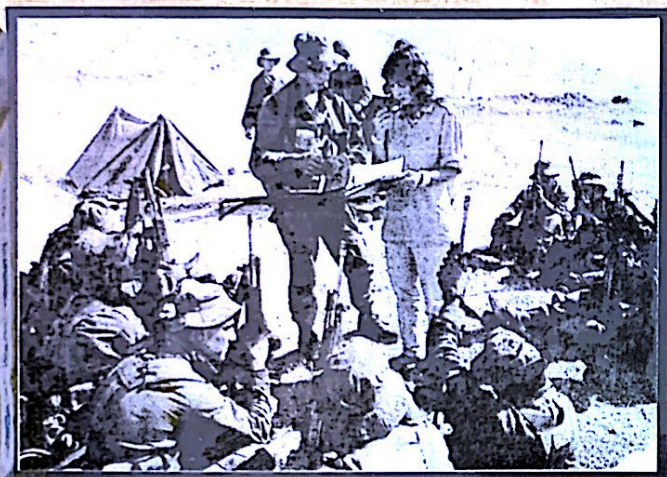

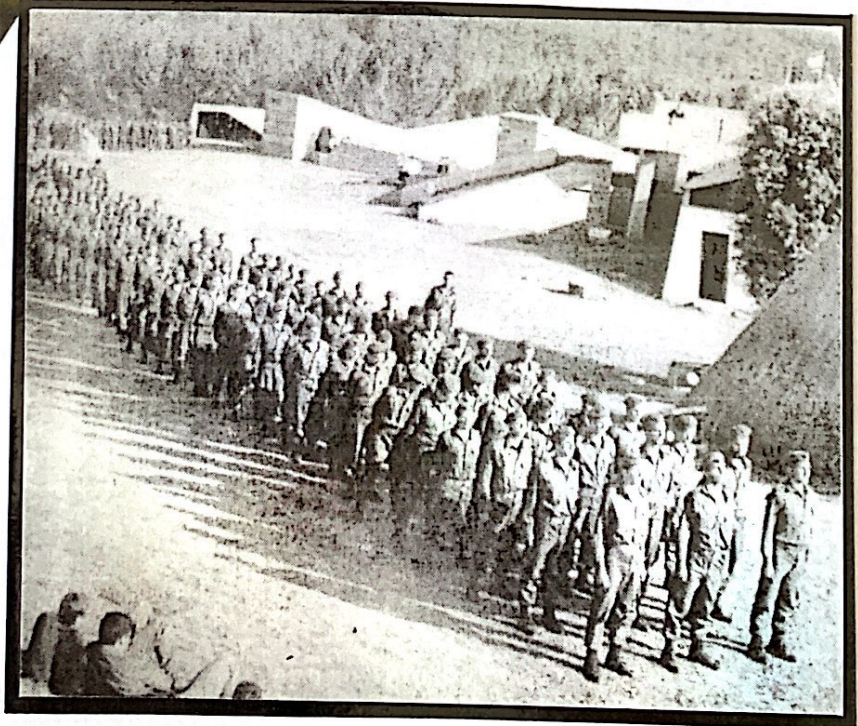
לדר אוריאל (אורי),

אוריאל (אורי), בן אסתר ומשה, נולד ביום ח' בתשרי תשי"ד (17.9.1953) בחיפה. הוא למד בבית-הספר היסודי "רמות" בחיפה ואחרי-כן סיים את לימודיו בבית-הספר התיכון החדש בחיפה, במגמה הריאלית. אוריאל היה תלמיד חרוץ ומתמיד, הצטיין בידיעת הארץ והיה אהוב על מוריו ועל חבריו. בבית-הספר נמנה עם חברי החוג הדרמטי, הרבה לבקר בהצגות תיאטרון וידע רבות על מחזות ועל מחבריהם. מורהו מעיד עליו, שהרבה לקרוא והיה בעל ידע רב בתחומים רבים. הוא אהב להתווכח על נושאים שונים וניחן בכושר ביטוי מצוי. מתמיד אהב את המרחבים והרבה לטייל ברחבי הארץ ולהתבונן באתריה ובנופיה. היה לו אוסף גדול של מטבעות, של גלויות ושל אבנים. בעל גוף תמיר היה וזקוף, ונודע כאדם חברותי, קל להתיידד ואוהב חברה. מטבעו היה אוהב אדם, ידע לכבד את רגשות הזולת ולהטות אוזן קשובה לחבריו, שמצאו בו בעל-סוד נאמן. הוא ידע לעמוד על טיבם של בני-אדם וניחן באורך רוח ובסבלנות. אהוב היה ומכובד על חבריו וזכה להערכתם ולאמונם. מנעוריו היה רציני ואחראי בגישתו לחיים, נבון ומהיר תפיסה. סקרן היה ונהג לבחון כל דבר במחשבה שקולה. תמיד רחק מפשרות וידע לעמוד על דעתו. איש שיחה נעים וגלוי-לב היה, ורגיש מאוד למעשי עוול. כדובר אמת ובעל מצפון, מעולם לא היסס לומר גם דברים קשים ולא נעימים. הוא היה מלא מרץ, נועז ואמיץ והצטיין בפשטות ובכנות, בשמחת חיים ובאהבת החיים. עליו היה ובעל חוש הומור, רוחו טובה עליו תמיד, עיניו צוחקות ופניו מאירות. הוא התברך ביזמה, בתבונת כפיים ובכישרון היצירה, וידע להתמיד ולסיים בהצלחה כל דבר שהתחיל בו. אורי לא היה בררן, אהב את הפשטות והיה שמח בחלקו. כל ימיו היה בן אוהב, נאמן ומסור להוריו ורחש להם כבוד רב. אוריאל גויס לצה"ל במחצית נובמבר 1971, והוצב לחטיבת גולני. לאחר הטירונות השתלם בקורס מ"כים ובקורס למש"קי אפסנאות. ביחידתו נודע כחייל מסור ואחראי לתפקידו, אהוב על מפקדיו ומשמש דוגמה לחבריו בכל דרכיו. על חלקו בפעילות המבצעית הוענק לו "אות השירות המבצעי". הוא השתדל מאוד שלא להדאיג את הוריו, לא התאונן על האימונים הקשים והמפרכים והקפיד לכתוב מכתבים הביתה. במלחמת יום-הכיפורים השתתף אוריאל בקרבות נגד הסורים ברמת הגולן. ביום כ"ו בתשרי תשל"ד (22.10.1973) נפל אוריאל בקרב על מורדות החרמון. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בחיפה. השאיר אחריו אב, אם ואח. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל. במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "אוריאל נלחם כאדם היודע למען מה הוא נלחם, באומץ ובגבורה, בנאמנות, במסירות ובהקרבה".

באימונים

במסדרים

חטיבת גולני ערב מלחמת יום הכיפורים (אוקטובר 1973)

בחודשי החורף ובחודשי הקיץ של שנת 1973 המשיכו חיילי חטיבת גולני בשגרת אימונים ובפעילות מבצעית. באפריל 1973 קיבל המודיעין הישראלי התרעות רבות על היערכות הצבא המצרי למלחמה, שנועדה לפרוץ באמצע מאי 1973. גם הפעם העריכו ראש אמ"ן ועוזריו כי ה"סבירות למלחמה נמוכה". לעומתם העריך ראש המוסד, כי קיים חשש סביר למלחמה. שר הבטחון והרמטכ"ל לא קיבלו את הערכת אמ"ן, והורו להתכונן למלחמה במסגרת "כוננות כחול-לבן". חיילי המערך הסדיר של צה"ל ובכללם לוחמי גולני נכנסו לכוננות והחלו בפעולות שונות לחיזוק כושר הלחימה וההגנה. בחודש אוגוסט 1973 בוטלה "כוננות כחול-לבן", הוחלט לקצר את משך השירות בצה"ל ובוצעו חילופים במטכ"ל ובפיקוד הבכיר. חטיבת גולני החלה בהכנות נמרצות לקראת כנס גדול בפארק הירקון בת"א, בו אמורים היו להשתתף כל יוצאי חטיבת גולני ב-25 שנות קיומה (1948-1973) כחטיבה סדירה ולוחמת. הכנס נקבע לחול המועד סוכות תשל"ד (10.10.73), והסמח"ט סא"ל רובקה אליעז ניצח בחודשים אוגוסט-ספטמבר 1973 על ההכנות לכנס.

שלב הבלימה בגיזרה הצפונית (6-7 באוקטובר 1973)

אלוף פיקוד הצפון, יצחק חופי, העריך, כי ה"מאמץ העיקרי" הסורי יהיה בגיזרת פתחת קונייטרה, ועל-כן השאיר את חטיבה 7 עם 105 טנקים מדגם צנטוריון כעתודה פיקודית בשלושה ריכוזים גדודיים סביב נפח. בגיזרה הצפונית, עליה הגנו לוחמי גדוד "גדעון", היו אפוא 137 טנקים (105 של חטיבה 7 ו-32 מחטיבת "ברק"), ואילו בגיזרה הדרומית, עליה הגנו לוחמי גדוד הנח"ל המוצנח, היה גדוד טנקים מעורב, מפלוגות הטנקים של "סער" ו"סופה" של חטיבת "ברק", ולו 40 טנקים בלבד.

ההתקפה הסורית במלחמת יום הכיפורים החלה בסמוך לשעה 14.00 בהפגזה ארטילרית כבדה על כל המוצבים ובתקיפת מטוסים על מפקדות עורפיות ומחנות עורפיים. לאחר ריכוך אווירי וארטילרי ותחת חיפוי ארטילרי צמוד נעו צוותי-הקרב של דיביזיות החי"ר לעבר תעלת הנ"ט החפורה לאורך ה"קו הסגול" במטרה לכבוש את קו המוצבים ולהגיע בתוך שעות ספורות לכביש האורך מסעדה-קונייטרה-רפיד. בגיזרה הצפונית נכשלו הסורים במשימתם. כוחותיהם חדרו אמנם מצפון לתרמונית ולבוקעתא, אך הם לא הצליחו לבסס מאחז כלשהו. הישגם היחיד עם פתיחת המלחמה היה כיבוש מוצב החרמון הישראלי.

מבצע "קינوح" – כיבוש מוצבי החרמון (21-22 באוקטובר 1973)

למרות כשלון ההתקפה ב־8 באוקטובר 1973 היה ברור למטכ"ל, לחפ"ק פיקוד צפון, למח"ט גולני, ללוחמיה ולמפקדיה, כי יש לעשות נסיון נוסף לכבוש שטח חיוני זה, שערכו הצבאי-אסטרטגי היה רב ביותר. לא בכדי כינו לוחמי חטיבת גולני את המוצב הישראלי הגדול בכתף החרמון "העיניים של המדינה". היו במוצב החרמון, הגדול והחשוב במוצבי צה"ל בחזית הצפון, מתקני התרעה, מתקני תצפית ומתקני בקרה משוכללים ביותר של חילות האוויר, הקשר והמודיעין. הפעולה לשחרור מוצב החרמון נדחתה מספר פעמים, עד שניתן היה לרכז כוחות מתאימים וסיוע אווירי וארטילרי. בימים 19 ו־20 באוקטובר 1973 היה חשש, כי לא יהיה אפשר לבצע את הפעולה בתוך שתי יממות כמתוכנן בשל מזג האוויר הגרוע. השמועות על הפסקת האש הכללית העומדת בפתח והידיעות כאילו 40 מאנשי המוצב עדיין נצורים בקומה התחתונה וממשיכים בלחימה, הביאו את שר הבטחון משה דיין לכלל החלטה להורות למטכ"ל לבצע את הפעולה בליל ה־21-22 באוקטובר 1973. בלילה שלפני הפעולה (ליל ה־20.10.73) כבר התמקמה תצפית מיחידת סיור נבחרת, ב"מצפה שלגים", והושלם תכנון המבצע והתיאום עם חיל־האוויר.

מבצע "קינוח" תוכנן כמבצע דו־חטיבתי מתואם להתקפת־לילה, שיבוצע על־ידי חטיבת גולני וחטיבת הצנחנים (בפיקוד אל"מ חיים נאדל) בסיוע מאסיבי של חיל־האוויר ובסיוע ארטילרי צמוד. ראשונה הופעלה כבר בשעות אחה"צ (21.10.73) חטיבת הצנחנים, שהונחתה במבצע מוסק במספר סבבים של מסוקים במרום החרמון בעורף הסורים, והחלה בכיבוש הרכס מצפון לדרום. סה"כ הונחתו כ־600 צנחנים (תחילה הגדוד של סא"ל חזי שלח ואח"כ הגדוד של סא"ל אלישע לשם), שכבשו במשך הלילה את כל יעדיהם מול התנגדות קלה יחסית והשלימו את ההשתלטות המלאה על "מוצב הפיתולים", "מוצב המצוק" ו"מוצב החרמון" הסורי. בפעולה נהרגו שני צנחנים.

בערב ה־21 באוקטובר 1973 הופעלה חטיבת גולני שוב בהתקפה ישירה בשני צירים, כוח רגלי וכוח ממונע, מאזור הכפר הדרוזי מג'דל־שמס אל עבר מוצב כתף החרמון. הקרב היה ארוך ועקוב מדם, ונמשך בהפוגות קצרות כל אותו לילה. החיילים הסורים, שהיו מאומנים ומצוידים היטב, נערכו בעמדות שולטות, רובן ככולן מחוץ למוצב. חיילי גולני נלחמו הפעם בקרב על "העיניים של המדינה" בעקשנות מיוחדת במינה.

"בדרך אל היעד" – קרב החרמון (22 באוקטובר 1973)

לוח הזמנים וסדר הפעולות והאירועים בקרב שניהלו לוחמי חטיבת גולני לשחרור מוצב החרמון היה: לאחר תדריך מפורט ביער מסעדה, ו"קבוצת פקודות" למפקדים, החל גדוד "הבוקעים הראשון" בטיפוס איטי ומייגע ככוח רגלי ממג'דל-שמס לכיוון "עיקול הטנק". ב-21 באוקטובר בשעה 21.00 החל הטור הממונע (הטנקים, הזחל"מים, הנגמ"שים והדחפורים) לנוע דרך חניון האוטובוסים לאזור "רכבל תחתון" לכיוון "עיקול הטנק". בריזמנית נעו לוחמי הסיירת במהירות דרך "הרכבל התחתון" לכיוון "אוכף 800". בשעה 2.00 בלילה החל הקרב: כוח החוד של הגדוד בפיקוד הסמג"ד ציון זיו, נתקל באש סורית עזה במחצית הדרך בין "עיקול הטנק" ו"גבעה 16". קצין הקישור הארטילרי נהרג, והסיוע הארטילרי הצמוד נפסק. חיילי פלוגה ג' ניסו להסתער ולאגף את הסורים (שהשתמשו באמצעים לראיית לילה ובכוונות טלסקופיות), אך נהדפו וסבלו אבידות כבדות. החל תהליך ממושך של טיפול בפצועים ופינוי הנפגעים. באותה שעה משתלטת פלוגת הסיור על "רכבל תחתון" ו"אוכף 800" ללא קרב. בשעה 2.40 נעה הסיירת דרומה לטהור אזור המפתח של "רכבל עליון" כולל מוצב "המצוק". סמוך ל"רכבל עליון" נתקל כוח מפקד סיירת בבונקר סורי יורק אש.

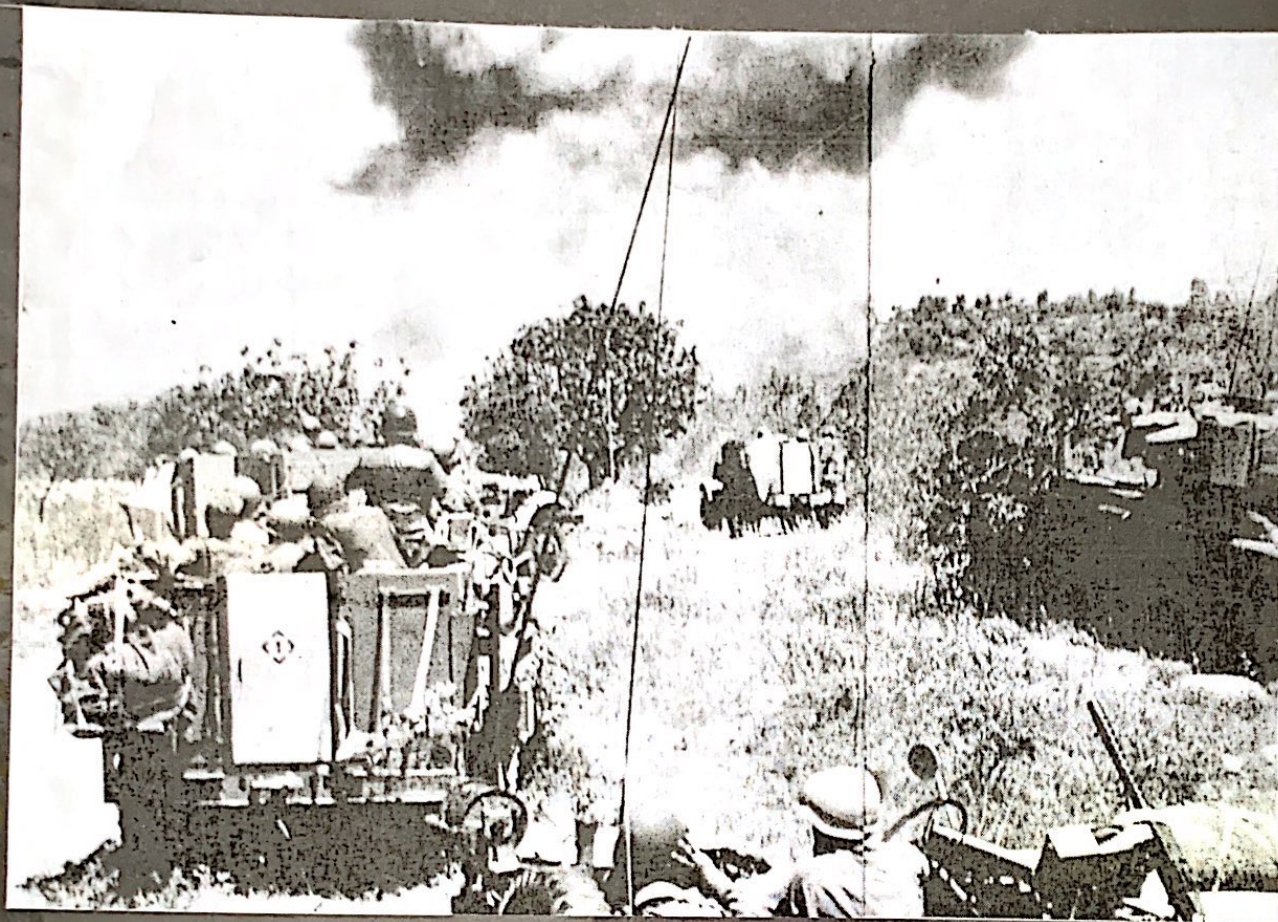
מפקד הסיירת, סרן שמריהו ויניק, הגשים בהתנהגותו את הסיסמה "אחרי", הסתער ראשון אל עבר פתח הבונקר הסורי, אך נפגע ונהרג. גיל לוטן ניסה לחלצו ונהרג אף הוא. איתן החובש, שניסה לחלץ את השניים, נהרג. לוחמי הסיירת האחרים שיתקו באש ררנ"טים את הבונקר, ו-6 סורים נהרגו. לאחר פינוי הפצועים והנפגעים חידשה הסיירת את ההסתערות, ולאחר קרב קשה ביותר נכבש אזור "רכבל העליון" ו"המצוק". נסיון התקדמות של לוחמי הסיירת נבלם באש חזקה מאוד מהמדרון ומ"גבעה 16".

ב-22 באוקטובר בשעה 5.00 בבוקר, כקילומטר לפני "עיקול הטנק" נתקל הטור הממונע במוקשים על הדרך. בשעה שחיילי פלוגת ההנדסה ניסו לפרק את המוקשים, נפגע הדחפור הראשון בפגז נ"ט, והדחפור השני עלה על מוקש ונתקע. טנק שניסה לחלצו, עלה גם הוא על מוקש, והציר נחסם. כל מפקדי הטנקים נפגעו בזה אחר זה. חיילי הטור הממונע ירדו מן הזחל"מים ופתחו בהסתערות במעלה התלול. באותה שעה בערך – מדרום ל"גבעה 16" תוך כדי לחימה של צוותים, חוליות ובודדים בחיילים סורים שגילו התנגדות עזה ביותר, נפצעו המח"ט ומג"ד "הבוקעים הראשון", והפיקוד עבר לידי קצין האג"מ החטיבתי. היתה זו שעה מכריעה בקרב הקשה, כאשר שני הצדדים הגיעו בריזמנית אל סף נקודת השבירה.

קבוצת-פקודות לפני העלייה לחרמון

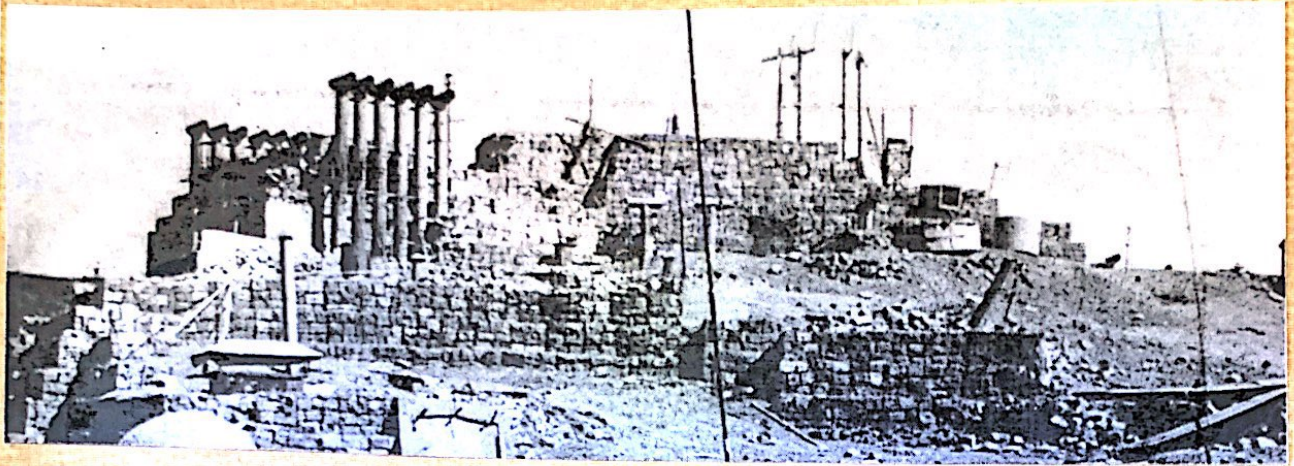
שלב הבלימה

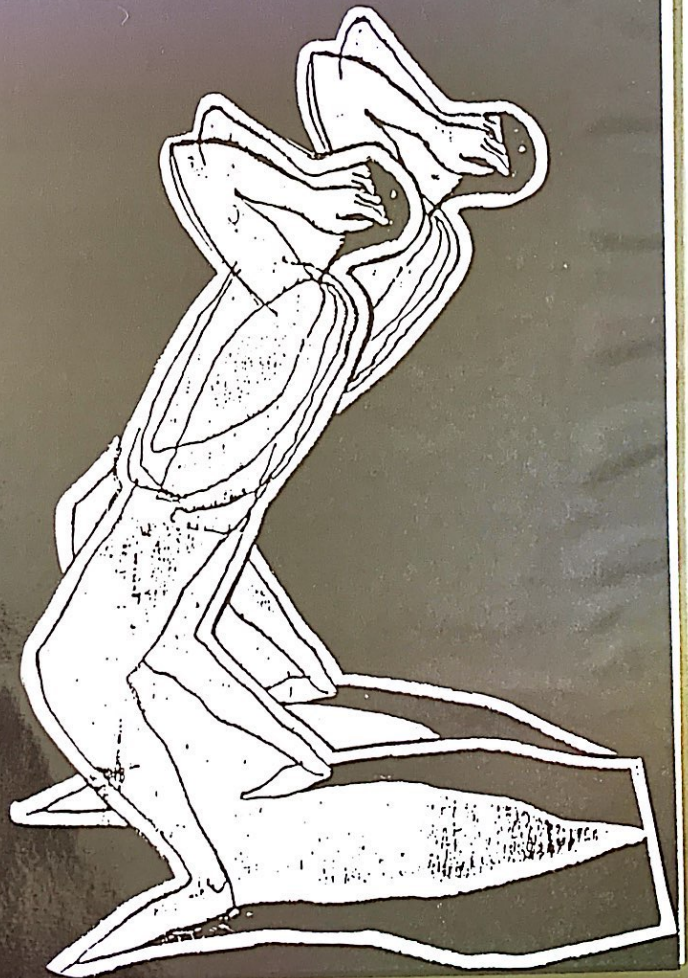
בדרך אל היעד

מוצב חרמון

פינוי פצועים

כיבוש מוצב החרמון (בוקר 22 באוקטובר 1973)

ואז, לקראת שחר ה-22 באוקטובר 1973, גילו כנראה לוחמי חטיבת גולני, נושאי תג העץ, מידה נוספת של כוח סבל, עקשנות ועיקשות, התמדה ודבקות במטרה, ומתוך הכרת חשיבות המשימה ורצון אדיר המונע על-ידי גאוות-יחידה מיוחדת במינה הצליחו לשבור לבסוף את ההתנגדות הסורית ב"דרך אל היעד". פלוגת תגבורת מכוח החסימה, מגדוד "אריות הגולן" שנשלחה לסייע בפיוני הפצועים וההרוגים של גדוד "הבוקעים הראשון", בסיוע הפגזה ארטילרית צמודה וכבדה – הצליחה יחד עם לוחמי פלוגה א' של הגדוד להשתלט על אזור "גבעה 17" במרחק של 600 מ' מן המוצב עצמו.

בשעה 6.00 החלו חיילים וקצינים סורים לנטוש את עמדותיהם ולנוס צפונה (חלקם נהרגו וחלקם נשבו אח"כ ע"י כוח דר-פלוגתי של הצנחנים, שהתקדמו מכיוון צפון אל עבר מוצב החרמון).

בשעה 9.00 כותר מוצב החרמון ע"י חיילי גולני. חבלני פלוגת ההנדסה בדקו היטב את כל הכניסות מחשד למיקוש, וב-10.30 טוהר המוצב סופית. בשעה 11.00 הונפו סוף סוף דגל החטיבה ודגל המדינה במרומי המוצב הישראלי, ומפקד הכוח דוד כץ (כצ'לה) דיווח מבלי להקפיד על כללי הדיבור בקשר: "תחנות כל העולם הקשיבו, החרמון בידינו!".

כודי
וכאהר סדווי

יומן רדיו בתחנה

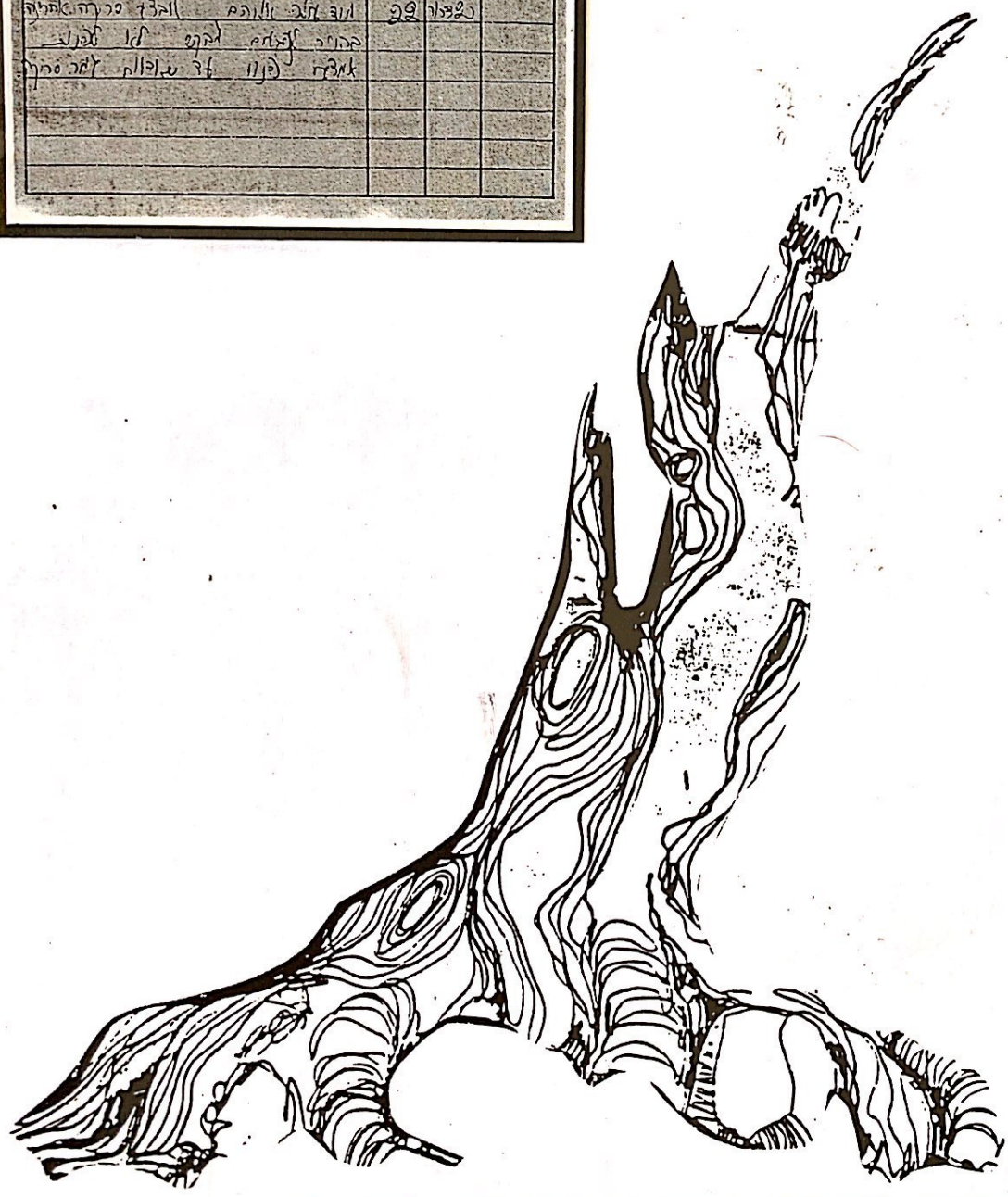
סטנדה הרדיו בתמוך

תמוך 1

יוני
יום בתחנה *
תאריך 22.10

סרטי התחנה	כאח	אל	תזמן
בא ונכנסו, תעק אגל	1	1	
אמנון אמלח גמון ומנוכסם זכרון	22	22	
מקור ואל אלהי אמתו יאוצ			
ישל אלף			
כל הפקודי אכס בולח כטמאז סלח	22		
כל נכקוד בולח	1		
אקור	22		
כל נכקוד סלח	3		
מקס נמקס אלו	22		
אונח			
גור הפיר זאנר	22		
קדקד סלי אלח אלף נמס לך	22		
מלחמ כוכב סלח גלח קמס			
המ זלחמ זמח			
גור זלח אלחמ אקוד סכרה אלה	22		
החויק זלחמ אקוד סלח זלח			
אזחא נקון אר שולח זלח סכר			

יומן רדיו

**ת.נ.צ.ב.ה.
לרר אוריאל
1953-1973**

...אך נכבד את כולם
את יפה הבלאית והתואר
כי רעות שבבאת, לעולם
לא תתן את לבן לשכוח.
אדמה וקדושת בדם
את תשובי ביעל אפרוח.
חיים שרי.

כותבים לזכרו

את אורי ז"ל הכרתי לראשונה בכית הספר החיכון. למדנו יחד באותה כיתה. אני-תלמיד חדש, הנקלט בחברה חדשה, והוא - ותיק החי את חיי החברה היטב.

מיר כלט הוא לעיני מכל שאר בני כתי. כושר הכיטוי שלו היה ממש מדהים, ובנושאים שענינו אותו היה מתווכח, מביע ידע, ואפשר היה להכחין שאיכפת לו וחבל נעשה מתוך הלב.

אורי לא אהב להיות בצל וזכורים לי היטב שעורי התנ"ך והספרות בהם הביא לידי ביטוי את אהבת הארץ, הידע הרב שרכש בעצמו, הן בטיולים הרבים שערך לבד, והן בעשרות הספרים אותם הירכה לקרוא.

לא אשכח כיצד קרב אותי אל החברה כיתה, והזמין אותי לכיחו, שם למדתי להכיר עוד צד נפלא שבו - ראיתי אוסף עצום של מטבעות, אבנים נאות, גלויות, ובולים. היה זה אוסף אדיר שאמר לאורי המון. לכל דבר היה סיפור משל עצמו. קשה היה להזיזו מהאוסף וכל פעם מחדש, היה הוא מתמלא גאווה ואהבה כהראותו ובהציגו את המבחר הגדול והמגוון. צד נוסף בחייו היה באותה תקופה - החיאטרון. הוא הירכה לבקר בהצגות, היתה לו שליטה מדהימה במחזות, ביוצרים, ובעצמו השתתף בחוג דרמתי ואף באחת מן ההצגות שביח-הספר הכין - הפליא במשחקו.

עם סיום שנת הלימודים נפרדו דרכנו ואורי עבך למגמה הריאלית.

בחקופה שלפני הלימודים, הירכה אורי לטייל ברנל. הוא כה אהב לטייל, לראות ולהכיר דברים חדשים, וכל פעם שבא לבקרני בכיחי סיפר על דברים חדשים. סיימנו את לימודינו בחיכון, ועמדה לפנינו תקופה של כ-3 חודשים עד הגיוס.

אורי החליט שאת הזמן עד הגיוס אין לבזבז וזוהי תקופה מצוינת נוספת לחיות חיים עצמאיים, ללמוד להכיר את הארץ ולהרויח כסף.

בא אלי באחד הימים של תחילת החופש ואמר: "יאיר, קדימה, בוא לעבוד. יש לי עבודה פנ-טסטית, בוא איחי".

ברור שחקרתיו וברחתי, אך הוא בשלו: "בוא". הלכתי אחריו, ומאותו רגע אורי היה ממש מורד הראשון כהכרת החיים!!

הוא היה עצמאי, ידע להסדרר בכל מצב, פשוט קשה לי למצוא דבר שלא ידע.

קשה לחאר במילים את חרות החיים והאושר שמילאו אותו מדי פעם בחולפנו על פני מרחקים. לא היה מקום אותו לא הכיר. נסענו המון, עברנו בירדן וכרמה"ג במקומות המסוכנים ביותר. מדי כשסיימנו עבודה כה שמח עד שמילים לא יכולות לתאר את מצב רוחו כאותם מקרים.

תמיד העז, אם צריך היה לעבור את הירדן הסוחף אורי עבד, תמיד במצנטיז הקצרים ונופו השזוף חקופה זו של עבודה לימדה אותי יותר מכל להכירו. חבר טוב, לא יודע צבול בעזרה לזולת, הוא ממש למד אותי כיצד לחיות.

עברו זו לא היתה תקופה ראשונה של עבודה. גם שנה קודם לכן עבד בדרום הארץ, והוא לא הפסיק לספר ולחאר את בנין הכביש הדאשי לשארם-א-שייך. את הדרך לשארם הכיר בעל פה. כל ישוב אמר לו משהו, וגם זה רק מתוך אהבה, עבודה, רצון להכיר, לגלות, ולמצוא בכל פעם דבר חדש.

אורי היה לעיתים נעלם. ממש כך, לוקח שק עם מעט חפצים ויוצא ל"השביע את רעבונו" אי שם במרחבי הארץ.

ידם הגיוס הגיע. מלאי התרגשות מניעים עשרות נערים מכל צפון הארץ - אורי ואורי בנייהם. לא
אשכח אותי עד עצם היום הזה, במבנסים קצרים ובחולצה שחורה ארוכה שרוולים, נינוח, שליז
ומזכן לבאות.

פרידות גרושה מההורים ומבטיים מלאי חרדה הציפו את האוסובוס, שהובילנו לבסיס הקליטה.
אורי בתמיד, יושב בנוו זקוף, מביט לצדדים כלא מבין את ההמולה שמסביב.

הגענו לבסיס הצבאי הראשון שלנו שם שהינו מספר ימים ולאחר מכן נשלחנו ל"גולני". עברנו
תקופה ארוכה של טירונות מיגעת וקשה חן מבחינה פיזית והן רוחנית. אך אורי תמיד בהליכה
תמירה וזקופה הזכיר לכל שצריך לשמור על מורל גבוה.

הוא לא אהב פקודות וקשה היה לו להסתגל לעובדה שמישהו יגיד לו מה לעשות - תכונה כה
אופינית לו, לאדם שאהב מרחבים, מגלה התענינות וידע בכל שטח חיים אפשרי.

הוא גם אהב את הצבא, בטוהר שבו, את האימונים, המסעות, ואת החברים, לא כל כך את ה-
מפקדים, בעלי המרות, הרודים בחיילים. תמיד התווכח, ניסה את יכולתו והביע תמיד הגיון
ומחשבה איתנה.

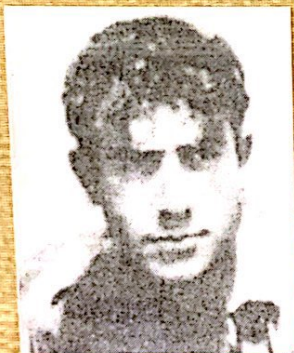
לא פעם הציע לשנוה את שיטה הלחימה כשלא נראתה לרוחו, ללא בוששה וכהעזה. היה מלא יוזמו
דיכולה. בתום הסירוגוה הלכנו לקורס מכי"ם. אורי הפך לשם דבר בקורס, אך דבר אחד עמד
לו לרועץ לאורך כל התקופה, הוא פשוט לא ידע להיות נשלט, ולא אהב לקבל דברים שלא נראו
לו כנכונים.

זכורים לי תמיד הויכוחים שניהל עם המפקדים, דבר שהם לא אהבו כל כך. כחייל הצטיין, נשא
אלונקות ואף פעם לא נשבר. חיל למופת היה.

אורי, אני שהכרתי אותך בה טוב לא יודע אם להתחיל או לסיים. דמותך התמירה, ההליכה
הזקופה והנאה, כושר הביטוי, המחשבה, אהבת הארץ ורצון היצירה יעמדו תמיד לנגד עיני.
אי-אפשר להשלים עם העובדה שהלכת מאיתנו, אדם רב מעש ופעלים.

הייתה לי למורה, ולעזר רב ברנעים קשים. אשהרל תמיד לזכור את אשר אמרה לי ברנעי-אמת,
בי הם לי למופת.

דאיר זלמנוביץ

מישהו, מישהו דואק
דואק אי שט פאמאלע
הא והדליק כמה כוכבים
והט נופלים אחד אחד.
אנו סובבים בשתי דרכים שונות.
יום ולינה פאורכט
צווייטס ורעבים ומחכים פאור
בנתיבי אבק ולחן.

אנו נפגש בסוף דרכים ושאלות
נפגש בתום ימים רבים
בתום הרבה לינות
אני יודעת שאתה קרה צכשיו
אביה חלף, קיץ נאסף
והגעט שפ.

עיר הולדתו של אוריאל ז"ל

חיפה היא העיר השלישית באוכלוסייתה בישראל. חיפה היא המרכז העירוני של צפון ישראל, ובירת מחוז חיפה. העיר חברה בארגון פורום ה-15. עוד מראשית ימיה, במאה ה-3 לפנה"ס, הייתה חיפה עיר נמל. גם כיום אחד מסמלי העיר הוא נמל חיפה, שהיעו אחד משלושת נמלי המסחר הגדולים של ישראל (יחד עם נמל אשדוד ונמל אילת).

בית ספר בו למד אוריאל ז"ל

בית מאפשר לבטא קשיים, העדפות, כישורים, יכולות כישלונות והצלחות
מומן והתנסות התמודדות. בית מחנך, מציב גבולות ברורים לקהילה
המתקיימת בו: תלמידים, הורים ומורים. בית אוהב במשמעות מכיר
לעומק, מקשיב, מגלה אמפטיה, תומך. בית שאפתן מנהל אורח חיים
דמוקרטי, החלטות מתקבלות בו בצורה שיתופית, מונע ע"י כוחות פנימיים,
תוך התחשבות ביחידים וביחודם, ומקבל משברים כחלק מתהליך
התעצמות. בית סקרן, ער לחידושים, שיעיים, להתפתחות וקידום, מעודד
סמכות פנימית של הלומדים צעירים ומבוגרים, פותח דלתות לשונה
לזר ולאחר.

